

נצופת, באלג'יריה ובעולם שואלים:

למי נועד הנשק?

ה ידיעה הראשונה ירדה בצרפת שלט פאריס, המחלמת תרד, ומתעלם לחלוטין מהוראותיה. לאקוסט וחבריו כבר גרמו כמה פעמים לשערוריות בינלאומיות, כאשר נקטו בפעולות קיצוניות בניגוד לפקודות פאריס. עתה הפך הוראה נוספת. תחת לתת למסוס להמשיך בדרכו, כמצות פאריס, שם לאקוסט את הצהת במעצרה בית בבית מלון, תהרים את הנשק, ולמעשה אף הפקיע לסי שעה את המסוס עצמו.

הידיעה: מפעץ ישראלי מדגם 17 (מיב) צר מעופף, שלא נשא שום סימון לאומי, יורט על-ידי מטוסי קרב צרפתים בשמי אלג'יריה. אחרי שנחת בשדה-התעופה של בון, במזרח אלג'יריה, נערך בו חיפוש ונמצא בו מסען גדול של נשק קל, ארוז לצורך הצנחה. השלטונות שמו את ידיהם על המסוס, על הצהת ועל הנשק — 292 מטילים ללא-רתע (באוקות), 4 מרגמות ו-1000 תחמושת, יחד עם תחמושת רבה לכל הכלים.

מפריעה העובדה ש...*

כ ה הבריק את לאקוסט נקוט בעמדה זו? הבריק נחבר חיש מהר, כאשר הגישו 50 צירי-פרלמנט ימניים, בהנהגת ציר מאשייטי, שאלת דחופה לאסיפה הלאומית. לא היה ספק שהם הבריקו, סחות או יותר, את דעת לאקוסט.

לדברי צירים אלה, הרי הגירסה הממשלתית פשוט אינה אמת. לא זו בלבד שלא נתקבלה על הדעת, אלא שההודעות גם סתרו זו את זו. בעיני כל המשקיפים המדיניים בפאריס, הבריק הכתב הישראלי ישעיהו בן-סורת, מפריעה העובדה שההודעות הישראליות בענין זה היו סותרות, וששום הסבר רשמי ברור לא ניתן על-ידי ישראל לשאלות שהוצגו על-ידי הציבור בצרפת ובלג'יריה.

שמות חברי הצהת העירו על מוצאם: גורדון לויט, יהודי אנגלי; שמעון ראובן ברנר, ישראלי; נחש: ליאון גארדנר, תושב ישראלי בעל נתינות אמריקאית; טייס; ברנר אהרון, יהודי אמריקאי, טייס-משנה.

למסוס מפר פקודה

ה עזיבת הראשון היה נורא. המסקנה שנובעת מן הידיעה הראשונה היתה מרובת לכל: ישראל, ידידתה הגדולה של צרפת, מוכרת נשק למורדי אלג'יריה, כנראה מתוך רדיפת-בעצ.

הנפגעת העיקרית היתה ממשלת צרפת עצמה. האחריות בעיני הציבור הצרפתי לקו הידידות עם ישראל. מכיון שממשלה זו מתגודדת ממילא, אחרי הפצצה כפר סאקית סדי יוסף הטוניסי וכניעתה החלקית להצעת התיאחד האמריקאית והבריטית, היה הענין חמור מי כמה. לכן היתה הממשלה בסאריס מעוגינת יותר מכל גורם אחר לסטשט את ידעין.

הגירסה המוסמכת מהעשה שהוסצה מטעם ממשלות צרפת וישראל גם יחד, לא יאחזה לבוא. המסוס, כך הוסבר, היה שייד לחברה פרטית (ולפי גרסה שניה, לאחד מאנשי הצהת שלון). הוא היה בדרכו מישראל, דרך כרינדיז, אלג'יר ודאקאר, לדרום-אמריקה. מטרתו היתה להוביל את הנשק לממשלת ונצואלה, שנקנתה אותו יחד עם המסוס עצמו. אולם בדרך מברינדיזי הרגיש הטייס בקלקול במנוע וביקש לנחות בשדה-התעופה של בון, שהיה יותר קרוב מאשר אלג'יר. כשהיה-התעופה נמצא אלוף-משנה צרפתי נמי רק מדי, שערך חיפוש במסוס, מצא את הנשק והתעק את העתונאים. בסך הכל: אירבנה מצערה, ותו לא.

יתכן שגירסה זו היתה מסוימת את ה פרשה, ללא שתכר שלא נתקבלה על דעתו של האיש היחיד שהכריע: מושל אלג'יריה, רובר לאקוסט. כמו כל המושלים והקצינים הגבוהים בצפון-אפריקה, בו לאקוסט למר

בין השאר: מעצרו וגירושו של שולטאן מארוקו (דבר גרס לחזרת מלחמת-השחרור של מארוקו. החזרת השולטאן ונצחון המרד); חשיפת ראשי המרד הצננירי באח'יר, בדרום לסוניס (דבר שגרם לחלחלת חביב בורגינב לתחנות רשמיות למרד הצננירי), וזאת רונה הפצצת סאקית סדי יוסף.

ההודעה הרשמית של לאקוסט היתה, כי הפרשה אינה כשרה וכי לא היתה לצחת תוכנית-טיסה ברורה. הרמון: הצחת שיקר. בהודעות סחות רשמיות נתעורר צדור שלם של שאלות נוספות, שהפכו את הפרשה למורדה יותר ויותר.

מדוע לא באה מיד הודעה מוסמכת וברורה מטעם ממשלת ישראל?

מדוע לא הודיעה ממשלת ונצואלה, או כל ממשלה אחרת, כי הנשק אמנם היה מיועד להז (לאקוסט הגיש במירוש שלא הגיעה אליו כל הודעה כזאת).

מדוע היה הנשק ארוז להצנחה, כפי שטענו אנשי לאקוסט?

מדוע לא היו סימונים לאומיים על המסוס?

צירים אנטישמיים בפרלמנט הצרפתי לא היטו לעוט על המציאה. טען ציר אחד: המסוס הישראלי נחת בקאהיר, הוביל נשק למאראקש במארוקו, משם עמדו להעבירו למורדים. הוא לא האשים את ישראל במר שרון, אפילו היה מוכן להניח כי לממשלת ישראל לא היה מושג על העיסקה כולה. אולם הרמנים שהיו כלולים בדבריו היו סחות ידידותיים. אף יכולה היתה לגרום לישראל למסור מספרים כבד ליד חברה פרטית, מבלי לדעת את מטרתה?

מחלת אמריקאית

נ שים סחות עוינים לא הניחו כי ישראל היתה מוכנה להסתכן, אפילו למען כסף טוב, ולספק נשק למורדי אלג'יריה ולקלקל את יחסיה עם צרפת. שהם עמוד-התווך של המערך הישראלי הנוכחי. הם פשוט הניחו כי הנשק נועד למטרות חשובות אישם בדרום-אמריקה. אולי לקוחים מורדים נגד ממשלה זו או אחרת. הנימוקים שהשמיעו בעלי גירסה זו בצרפת, לחיזוק דבריהם:

האיש שהכריע

כך ייעשה לאיש אשר המלך רוצה ביקרו? זהו נושא תמונה זו, התלויה בארמון אליזה, המראה את חתן הרשע מוביל את מרדכי. השבוע הראה רובר לאקוסט, חשר לעיני אלג'יריה (בעיגול מימין) מה ייעשה באנשים שהוא לא רוצה ביקרם. לאקוסט התעלס מחוראות פליכט גאיאר, ראש הממשלה (בעיגול באמצע) ומדעת כל 16 חבריו בממשלה, חנראים כאן בשעת ישיבתם חזני גית הראשונה. האיש 18 בתמונה הוא נשיא הרפובליקה, דנח קוסי. בגלל לאקוסט הפך נטין המסוס נושא הנשק לסעודוריה בינלאומית, הביא כותרות עסקניות במרבית העתונים.

ממשלת ונצואלה, חשולסת באחת ה צרפות עשירות-הנסט ביותר בעולם, אינה זקוקה לנשק ישראלי ישן. היא יכולה לקנות אותו יותר בזול ישר מארצות-הברית הי קרובה. אין שום הגבלה לקניות-נשק ביבשת האמריקאית.

אם נועד הנשק לממשלה תוקית, לא היה צורך לארוז אותו להצנחה.

בעלי גירסה זו הצביעו על כמה מועמדים אפשריים לרכישת נשק בצניורות שחורים. בין השאר: בקולומביה נשאר, גם אחרי שסולק לפני כמה שבועות הדיקטטור גוס טאבו רוחאס פינילה, איים של התנגדות מוויינת. מועמד בולט יותר: המורד סידל קאסטרו בקובה. המנהל זה 14 חודש מלחמה מוויינת נגד הרודן פרלונטי באטיסטה.

לפי גירסה זו, אמנם היתה סיבה טובה לישראל לשחוק, כי באטיסטה הוא יד יד מוצר הר של ישראל, וכל הממשלות החוקיות בדרום אמריקה, מארגנטינה ועד ונצואלה, מתיחסות לישראל באהדה. הגילוי כי ישראל מספקת נשק למורדים, או שהיא קשורה ב רשת בינלאומית של מסחר שחור בנשק, יכול היה להיות בלתי-נעים מאד, לגרום לתוצאות שליליות מרחיקות-לכת בזירה ת בינלאומית.

כאשר הודיע לאקוסט כי בדיקת מומחים קבעה שהמבצר המעופף לא היה מלכתחילה מסוגל לעבור את האוקיינוס, הועלה בצרפת חשש נוסף: שהנשק נועד לצבא-השחרור המארוקאי, הלוחם כעת בספרדים, והעלול בבוא היום ללחום גם בצרפתים על הנסט במזרח סהרה.

אין לי מה להגיד!

י שראל עצמה שרר שקט עמוק ר מזור מסכיב לפרשה. משרד-החוץ לא

קצנלבוין לעלות בדרגה: הוא הועבר ל מטה הארצי, שירת תחת סיקודו של הקתים, איש הקשר עם הש.ב. מאיר נוביק. **הספינה טובעת.** תסקידו הבאים של הקצין-המצליח היו חשובים לא סחות מן הקודמים: אחרי ששירת זמן קצר בתפקיד ראש המחלקה למלחמה במסתננים, הועבר קצנלבוין למחלקת החרכה, התמסרם כאחד מנאמניו הקרובים ביותר של מסקרו, סגן המפקח הכללי עמוס בן-גוריון.

המסטרות, היתה בסוחת ומהירה. המורה לשעבר מונה לראש המחלקה הכללית (שי הפכה להיות מחלקת התפקידים המיוחדים), עסק בבילוש פוליטי אחר חבריו לעבודה. באחד הימים אירע רצה מחריד בגן מאיר בתל-אביב. קצנלבוין, שהודמן למקום ה רצה בסיר-לילי, שיחרר ממעצר את דוד (גרגורי) יקובוביץ, שהורשע לאחר מכן. הוא הודיע למשטרה על הרצה. התנצל, אך גם לאחר כשלוש חמור כזה המשיך

חשבו את המשטרה, יעבוד בחברת קרנ. **מחש"י רש. ב.** אבינודר קצנלבוין הוע למשטרה-ישראל דרך שירות הידיעות של ההגנה, ממנו שאב יחזקאל סהר את מרבית קציניו ונאמניו. המורה הצעיר, שהיה אחד מסעילי השיי במחוז תל-אביב, נתמנה כבר בימים הראשונים לקמת המשטרה כמוכירו של יואב פלג, פקיד נמוך בעיריית תל אביב, שנמנה למתע מסקר נפת המשטרה. עלייתו של קצנלבוין, חסר כל ההכשרה

המאורעות האחרונים במשטרה, ומשפטו של עמוס בן-גוריון, ועזעו כנראה גם את הקצין הנאמן. אחרי שסיים את לימדיו במאקולטה למשטרים, החל קצנלבוין לחפש משרה אחרת, מכובדת יותר. השבוע, כאשר נודע על התפטרותו, שררה מבוכה כללית בשורת הקצינים החתיקים. אם קצנלבוין עוזב, אמר השבוע אחד הקצינים החתיקים, "סימן שאין מה לעשות יותר. ססינת הפטה הארצי טובעת."